

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **F. K.**

skazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 marca 2017 r.,

wniosku obrońcy skaranej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa .../14,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego [...]

z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt III K .../14,

na podstawie art. 544 § 3 k.p.k., art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wniosek;

2. obciążyć skaraną F. K. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt III K .../14, Sąd Okręgowy [...] uznał oskarżoną F. K. za winną tego, że w dniu 11 września 2013 r. w W., godząc się na pozbawienie życia K. W., zadała mu ciosy nożem w brzuch, plecy oraz klatkę piersiową, powodując u niego obrażenia w postaci ran kłutych drążących do jamy brzusznej z uszkodzeniem jamy poprzecznicy i krwakiem krezki klatki piersiowej po

lewej stronie z uszkodzeniem mięśni w miejscach zranień, które to naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej siedmiu dni oraz stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu i zdrowiu, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 8 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wywiezionej przez obrońcę oskarżonej Sąd Apelacyjny [...] wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa .../14 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę skazania za przypisane oskarżonej przestępstwo przyjął art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś podstawę wymiaru kary uzupełnił o przepis art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. i złagodził do 6 lat orzeczoną karę pozbawienia wolności.

W dniu 29 listopada 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanej o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa .../14, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego [...] z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt III K .../14. Powołując się na przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Autor pisma wniósł także o dopuszczenie dowodu z dokumentów zalegających w aktach VII K .../14 Sądu Rejonowego w Ś., a w szczególności prawomocnego wyroku tegoż Sądu skazującego K. W., działającego w warunkach powrotu do przestępstwa za znęcanie się nad pokrzywdzoną F. K. w okresie od 1 listopada 2012 r. do 10 września 2013 r. i spowodowanie obrażeń ciała, tj. za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pisemnej odpowiedzi na przedmiotowy wniosek, Prokurator wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki określone w art. 540 § 1 pkt 1

k.p.k., na co słusznie zwraca uwagę prokurator Prokuratury Krajowej w swojej odpowiedzi na wniosek.

Obróńca, powołując się na podstawę wznowienia określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. – *propter falsa*, stosownie do wymogu określonego w art. 541 § 2 k.p.k. wskazał na wyrok Sądu, który jego zdaniem uzasadniał niemożność wydania wyroku skazującego F. K. w sprawie objętej wnioskiem o wznowienie, albowiem wskazywał na działanie oskarżonej podjęte w ramach obrony koniecznej.

Orzeczeniem tym jest prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 18 czerwca 2015 r. o sygn. akt VII K .../14 skazujący K. W. za czyn polegający na tym, że w okresie od 1 listopada 2012 r. do 10 września 2013 r. w mieszkaniu na ul. A. , jak również na terenie miasta W., wielokrotnie znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną F. K. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obraźliwe, popychał, zadawał uderzenia ręką w twarz, groził pozbawieniem życia, szarpał pokrzywdzoną za ubranie, wyganiał z domu, uderzał pięścią w twarz, kopał w brzuch i głowę, groził pobiciem, zabójstwem i pocięciem twarzy, a nadto w trakcie awantury w grudniu 2012 r. pobił konkubinę, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci urazu głowy i złamania zęba czwartego po stronie lewej, które to obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządu życia na czas poniżej dni siedmiu, a podczas kolejnej awantury w miesiącu sierpniu 2013 r. pobił konkubinę w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania dwukrotnego żuchwy – trzonu żuchwy w okolicy 42/43, gałęzi żuchwy strony lewej bez przemieszczenia odłamów, zakażenia jamy ustnej, torbieli trzonu żuchwy, które to obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządu życia na czas powyżej dni siedmiu, przy przyjęciu, że czyn ten oskarżony popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w oparciu o art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika jednak, że okoliczności objęte przedstawionym wyrokiem skazującym K. W. za przestępstwo znęcania były znane Sądowi orzekającym w sprawie skazanej F. K. i w ramach samodzielności jurysdykcyjnej zostały uwzględnione przy wyrokowaniu. Sąd pierwszej instancji w

swoich rozważaniach dostrzegał naganne zachowanie K. W. w stosunku do F. K. (s.10 uzasadnienia SO). Fakt znęcania się pokrzywdzonego nad oskarżoną w sposób bardziej dostrzegalny wyeksponował natomiast Sąd odwoławczy, o czym przekonują pisemne motywy uzasadnienia tegoż Sądu, który w oparciu o ustalenia dotyczące stosowania przemocy fizycznej i psychicznej wobec F. K. przez K. W. zastosował instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary i obniżył jej wymiar do 6 lat pozbawienia wolności. Co więcej, postępowania w obu sprawach toczyły się równolegle, a zdarzenie z dnia 11 września 2013 r., w wyniku którego F. K. dopuściła się targnięcia na życie konkubenta K. W. było poniekąd pokłosiem uprzedniego złożenia w dniu 23 sierpnia 2013 r. zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa znęcania się nad nią przez K. W. Okoliczności te szczegółowo i dobitnie prezentował Sąd Apelacyjny [...], który nader drobiazgowo odniósł się właśnie do relacji pomiędzy oskarżoną, a pokrzywdzonym, które to doprowadziły do zaistnienia zdarzeń będących przedmiotem postępowania (zob. s. 5-7 uzasadnienia SA).

Przedstawiona we wniosku obrońcy skazanej argumentacja sprowadza się *de facto* do próby wykazania, że zachowanie F. K. objęte przypisanym jej czynem było motywowane nie tyle zamiarem zabójstwa, co stanowiło usprawiedliwioną reakcję na skierowane przeciwko niej uprzednie, agresywne i powtarzające się zachowanie pokrzywdzonego. W zakresie, w jakim wnioskodawca sugeruje, że zachowanie skazanej powinno być ocenione w aspekcie działania w ramach obrony koniecznej, wniosek ocenić należy jako polemikę z przyjętymi przez Sądy ustaleniami faktycznymi i próbę skłonienia Sądu Najwyższego do przeprowadzenia kolejnej oceny materiału dowodowego celem dokonania ponownej kontroli instancyjnej wyroku Sądu odwoławczego, co pozostaje poza granicami uprawnień sądu wznowieniowego. Należy bowiem przypomnieć, że przedmiotem tego rodzaju postępowania jest wyłącznie ocena zasadności samego wniosku o wznowienie postępowania w aspekcie wskazanych w nim podstaw wznowieniowych. Marginalnie należy jedynie zauważyć, że przebieg zdarzenia zrekonstruowany przez Sądy obu instancji jednoznacznie wyklucza działanie oskarżonej w obronie koniecznej bądź z przekroczeniem jej granic, nawet jeżeli uwzględnimy, że w tle całego zdarzenia, pozostawało naganne zachowanie K. W. wobec F. K., które w

okresie od 1 listopada 2012 r. do 10 września 2013 r., przybrało formę znęcania, a zatem tuż przed finalnym zajściem, w którym oskarżona pozbawiła życia pokrzywdzonego.

Reasumując trzeba stwierdzić, że powołany we wniosku wyrok, którym skazano K. W. za znęcanie się nad F. K. nie pozwalał czynić żadnych ustaleń, wskazujących na to, że w związku z postępowaniem w sprawie III K .../14, Sądu Okręgowego [...] oraz postępowaniem odwoławczym Sądu Apelacyjnego [...] zakończonym prawomocnym z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa .../14 dopuszczono się przestępstwa. Warto zauważyć, że przypisane K. W. przestępstwo znęcania sytuowało się chronologicznie przed usiłowaniem zabójstwa, którego dopuściła się F. K. Nadto podstawą wznowienia postępowania *propter falsa* (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), jest związek przyczynowy pomiędzy przestępstwem a treścią orzeczenia objętego wnioskiem o wznowienie pozwalający uznać, że przestępstwo to mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia (zob. postanowienie SN z 10 grudnia 2007 r., II KO 65/06, LEX nr 354299). W analizowanej sprawie trudno dopatrzeć się takiego wpływu, chociażby ze wskazanego już powodu, że fakt znęcania się pokrzywdzonego nad oskarżoną, był przy wyrokowaniu uwzględniony.

Z tych względów, wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.